

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 37/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4Tos/71/2022-791 z 29. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručanou ústavnému súdu 18. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Tiež navrhuje zrušiť namietané uznesenie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Nitra z 24. októbra 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na 139 písm. b) a j) Trestného zákona. Skutkovým základom obvinenia bolo zistenie, že sťažovateľ najmenej od roku 2017 do 23. októbra 2020 na účel finančného zisku, ako aj pre vlastnú potrebu neoprávnene zadovážoval z neznámeho zdroja okrem iného v meste

██████ a v obci ██████ a následne pri sebe alebo na miestach, kde sa zdržiaval, v meste ██████ a v okolí, prechovával a následne predával za odplatu pervitín, ako aj marihuanu viacerým stotožneným, ako aj ďalším, dosiaľ bližšie nestotožneným konzumentom týchto drog, pričom 23. októbra 2020 bola pri domovej prehliadke v mieste jeho trvalého pobytu nájdená sčasti sušená rastlina Cannabis (konope) s obsahom zelenej sušiny, ktorá obsahovala konope s upotrebitelnou hmotnosťou a priemernou koncentráciou zodpovedajúcou minimálne 27 bežným jednotlivým dávkam drogy, a pri prehliadke osobného motorového vozidla zn. ██████ ██████, ktoré sťažovateľ riadil, bola nájdená sťažovateľovi patriaca zatavená injekčná striekačka, v ktorej sa nachádzal kryštalický materiál s hmotnosťou a priemernou koncentráciou zodpovedajúci minimálne 2 bežným dávkam drogy (metamfetamín). Skutku sa sťažovateľ dopustil i napriek tomu, že bol za trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21T/220/2009 právoplatným 19. apríla 2010. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu z 26. októbra 2020 vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Okresný prokurátor v Nitre podal 20. apríla 2021 na sťažovateľa obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a), c) a e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu č. k. 21T/30/2021 z 26. apríla 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2Tos/79/2020 z 10. septembra 2020 bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 19. augusta 2022 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Žiadosť odôvodnil chorobou jeho matky, ktorá potrebuje jeho pomoc, rodina to tiež finančne nezvláda, pričom na súd sa môže dostavovať, aj keď bude na slobode. Ďalej poukázal na vyjadrenie jeho zamestnávateľa, ktorý je ochotný ho opätovne zamestnať. Argumentoval tiež príliš dlhým trvaním trestného konania, čo oslabuje udržateľnosť väzobného stíhania.

5. Okresný súd uznesením č. k. 21T/30/2021 z 8. septembra 2022 žiadosť sťažovateľa zamietol a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Konštatoval, že od posledného rozhodnutia súdu o väzbe sťažovateľa (zamietavé uznesenie okresného súdu zo 6. júna 2022 v spojení so zamietavým uznesením krajského súdu zo 6. júla 2022) sú naďalej dané formálne, ako aj materiálne podmienky väzby. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania obžalovaného trestného činu je podľa okresného súdu naďalej prítomná, čo dokumentujú výpovede, ktorými štyria svedkovia potvrdili vedomosť o tom, že sťažovateľ predával drogy a tri roky od neho kupovali pervitín a marihuanu. Aj pri domovej prehliadke v obydli, ako i v iných priestoroch sťažovateľa boli nájdené stopy omamných a psychotropných látok a tiež v osobnom motorovom vozidle, čo potvrdilo znalecké dokazovanie.

6. K namietanej dĺžke trestného konania okresný súd zdôraznil, že obhajca sťažovateľa požiadal šesťkrát o ospravedlnenie, čím bolo zmarených šesť termínov hlavného pojednávania. Hlavné pojednávanie 2. februára 2022 bolo odročené z dôvodu nepredvedenia svedkov a hlavné pojednávanie 27. apríla 2022 bolo odročené pre práceneschopnosť zákonného sudcu. Okresný súd nariadil ďalšie termíny hlavného pojednávania na 6. jún 2022, 22. jún 2022, 11. júl 2022 a 17. august 2022 a vykonáva potrebné úkony na predvedenie svedkov.

7. Riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti videl okresný súd v recidíve sťažovateľa (dosiaľ trikrát súdne trestaný, naposledy za druhovo totožný zločin), pričom pred jeho vzatím do väzby nevedol riadny život a potom, ako vykonal predchádzajúce nepodmienečné tresty odňatia slobody 11. septembra 2012 a v roku 2015 z dôvodu neosvedčenia, je naďalej dôvodne podozrivý, opätovne pokračuje v páchaní závažnej drogovej trestnej činnosti, ktorú mal podľa obžaloby páchať po dlhší čas a na viacerých osobách.

8. K žiadosti o nahradenie väzby okresný súd dôvodil, že dĺžku trestného konania nepovažuje za výnimočnú okolnosť relevantnú podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku. Tvrdený zdravotný stav jeho matky a jeho rodinné pomery sťažovateľ nijako nepreukázal a iné výnimočné okolnosti prípadu okresný súd nezistil.

9. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa Trestného poriadku. Dôvodil v nej, že dokazovanie odo dňa podania obžaloby prakticky nič neprinieslo, čo sa musí premietnuť aj do oslabenia dôvodov väzby. V takomto dôkaznom stave možno vidieť aj výnimočné okolnosti prípadu. Základným problémom v danej veci je, že svedkovia sa nezúčastňujú hlavných pojednávaní, čo však nie je možné pričítať na ťarchu sťažovateľa. Ani zmarenia hlavného pojednávania pre neprítomnosť obhajcu nemôže byť na ťarchu obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa.

10. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Stotožnil sa s dôvodmi zamietavého uznesenia okresného súdu a odkázal na ne. Uviedol tiež, že vo svojom ostatnom rozhodnutí zo 6. júla 2022 (č. k. 4Tos/51/2022) sa so sťažnostnými námietkami sťažovateľa veľmi podrobne a precízne vysporiadal, preto pokiaľ aktuálne sťažnostné námietky vo vzťahu k napádanému uzneseniu okresného súdu sú úplne identické, totožné, neobsahujúce žiadne nové skutočnosti, krajský súd sa v ďalšom len odvoláva na všetky právne úvahy a skutočnosti uvádzané v tomto jeho ostatnom uznesení. Preventívnu väzbu sťažovateľa krajský súd nepovažuje za neprimeranú vzhľadom na závažnosť žalovanej trestnej činnosti a okolnosti skutku, ako aj osobné pomery sťažovateľa (kriminálna minulosť). Ani rozhodnutie okresného súdu o nenahradení väzby miernejšími prostriedkami nepovažoval krajský súd za spochybnené, keďže si sťažovateľ drogu zadovážoval nielen pre svoju spotrebu, ale najmä s cieľom jej poskytovania (aj predajom) iným (a viacerým) osobám, pričom za drogový delikt už bol v minulosti odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody.

III.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ namieta vplyv dĺžky trestného konania v jeho veci na ústavnú udržateľnosť väzby. Podľa jeho názoru v jeho trestnej veci vznikli neodôvodnené výrazné prietahy. Okresný súd koná neefektívne. Opakuje dôvody prednesené v sťažnosti podanej podľa Trestného poriadku proti uzneseniu okresného súdu, konkrétne, že dokazovanie od podania obžaloby nič neprinieslo, čo oslabuje dôvod väzby, a že neúčast' svedkov a obhajcu nie je možné pričítať na ťarchu sťažovateľa. Podľa sťažovateľa ani v termínoch hlavných pojednávaní, na ktorých nebol obhajca prítomný, by sa hlavné pojednávania nemohli vykonať, pretože neprišli svedkovia.

12. V ďalšej časti argumentácie sťažovateľ považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu za nedostatočné, keďže krajský súd sa jeho námietkami prednesenými v sťažnosti podanej podľa Trestného poriadku nezaoberal, iba odkázal na dôvody uznesenia okresného súdu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. K námietke porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd prioritne poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý jednoznačne vymedzil záver, že záruky normatívne objektivizované v čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ („*bien-fondé*“) obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (m. m. pozri napr. I. ÚS 103/2010, III. ÚS 195/2010, I. ÚS 696/2013, III. ÚS 202/2015, III. ÚS 277/2016, III. ÚS 622/2016, III. ÚS 799/2016, III. ÚS 714/2017, III. ÚS 118/2018, II. ÚS 48/2021, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje čl. 5 dohovoru (m. m. pozri napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, III. ÚS 622/2016, III. ÚS 799/2016, III. ÚS 714/2017, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021).

14. Obdobne aj podľa judikatúry ústavného súdu konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy (a s ohľadom na identitu ani čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy (resp. čl. 8 listiny), ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. pozri napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, III. ÚS 622/2016, III. ÚS 799/2016, III. ÚS 714/2017, II. ÚS 123/2021, II. ÚS 374/2021, III. ÚS 194/2021, III. ÚS 581/2021, III. ÚS 686/2021). Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd o odmietnutí ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre neaplikovateľnosť predmetných ustanovení ústavy a dohovoru (rovnako napr. III. ÚS 194/2021, III. ÚS 79/2022).

IV.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny:

15. K prvému sťažnostnému dôvodu ústavný súd *in abstracto* súhlasí s myšlienkovou líniou sťažovateľa, podľa ktorej prípadné prietahy v trestnom konaní vo veci samej vykazujú dopad na ústavnú udržateľnosť obmedzenia osobnej slobody väzbu. Neodôvodnená nečinnosť súdu

konajúceho o obžalobe, prípadne intenzívna neefektivita jeho procesného postupu v trestnom konaní oslabuje dôvodnosť väzobného stíhania obžalovaného. Pri rozhodovaní o tom, či uvedené vady trestného konania vyžadujú konštatovanie porušenia základného práva sťažovateľa, však musí ústavný súd brať do úvahy aj kolidujúcu hodnotu danú účelom trestného konania a účelom väzby odvíjajúcim sa od konkrétnych okolností, ktoré viedli k vzatiu sťažovateľa do väzby.

16. V prvom rade ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin, teda pre trestnú činnosť, ktorá je zákonodarcom považovaná za najzávažnejšiu. Obžaloba prokurátora na tejto kvalifikácii nič nezmenila, a teda aj v súdnej fáze trestného konania je sťažovateľ obžalovaný z obzvlášť závažného zločinu. V takom prípade Trestný poriadok v abstraktnej rovine považuje za druhovo neprimeranú až väzbu trvajúcu viac ako 48 mesiacov. Sťažovateľ je ku dňu podania ústavnej sťažnosti vo väzbe 25 mesiacov. Ústavný súd uvedené, z právnej úpravy vyplývajúce parametre, uvádza pri plnom uvedomení si svojho vlastného judikovaného právneho názoru, na ktorý upozorňuje aj sťažovateľ a podľa ktorého nevyhnutnosť trvania väzby nie je možné stotožňovať so zákonnými lehotami stanovujúcimi jej maximálnu dĺžku (II. ÚS 55/98). Je nespochybniteľnou požiadavkou kladenou na orgány činné v trestnom konaní i na súdy, aby nevyhnutnosť väzobného stíhania skúmali v každom okamihu trestného konania. Pri tomto skúmaní však súd berie do úvahy nielen poznatok o tom, ako dlho je už sťažovateľ vo väzbe, ale aj dôvody, ktoré ho k vzatiu do väzby viedli, závažnosť skutku, pre ktorý je sťažovateľ obvinený (obžalovaný), a rovnako vývoj dôkaznej situácie v prebiehajúcom trestnom konaní.

17. Sťažovateľ bol vzatý do väzby v októbri 2020, keď mu bolo vznesené aj obvinenie. Obžaloba naň bola podaná v apríli 2021. Následne okresný súd nariadil viacero termínov hlavného pojednávania, pričom mnohé z nich neboli úspešné z rôznych dôvodov, najčastejšie však pre neprítomnosť obhajcu sťažovateľa. Zo stručného prehľadu termínov hlavného pojednávania, ktorý v odôvodnení svojho uznesenia z 8. septembra 2022 uviedol okresný súd, nemožno podľa názoru ústavného súdu dospieť k záveru o dlhotrvajúcej nečinnosti okresného súdu. Okresný súd nariaďoval termíny hlavného pojednávania takmer s mesačnou pravidelnosťou. Nespôsobilosť okresného súdu zabezpečiť svedkov ako dôvod odročenia hlavného pojednávania (ním argumentuje sťažovateľ) vystupuje do popredia až vo fáze trestného konania od februára 2022.

18. Z podkladov, ktoré sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil, vyplýva, že pochybnosti o sústredenosti postupu okresného súdu v trestnom konaní, ktoré by si po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vyžadovali podrobnejšie objasňovanie, možno koncentrovať do približne deviatich mesiacov trvajúceho obdobia od februára 2022 do podania ústavnej sťažnosti. Ako už však bolo naznačené, postup súdu v trestnom konaní nepredstavuje jediné kritérium pre záver o ústavnej udržateľnosti väzby sťažovateľa.

19. V predbežne prerokúvanej veci ústavný súd považuje za podstatné aj kritérium dôvodov, ktoré okresný súd viedli k vzatiu sťažovateľa do väzby. Okresný súd zdôraznil, že sťažovateľ už bol trikrát súdne trestaný. Naposledy bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za drogovú trestnú činnosť v roku 2010, pričom po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa doň musel vrátiť, pretože sa neosvedčil. Podľa podozrenia, ktoré viedlo k jeho aktuálnemu väzobnému stíhaniu, páchal druhovo rovnakú trestnú činnosť po dlhší čas (2017 – október 2020) a na viacerých osobách, čiže závažnejším spôsobom konania podľa § 138 Trestného

zákona, čo zvyšuje typovú závažnosť jeho skutku. Tieto skutočnosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nijako nespochybňuje. Nenamieta ani proti materiálnej podmienke jeho väzby, teda proti dôvodnosti podozrenia zo spáchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, pre ktorú je obžalovaným. Bez ambície vstupu na pole rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak v záujme dôkladného odôvodnenia svojich záverov, ústavný súd uvádza, že uvedené jedinečné okolnosti veci naznačujú (aj s ohľadom na recidívu) nízku mieru napravitel'nosti sťažovateľa, a tým súčasne vyššiu mieru rizika pokračovania v trestnej činnosti. Z tohto pohľadu nemožno vyhodnotiť právne závery krajského súdu (a pred ním okresného súdu) o pretrvávajúcom dôvode preventívnej väzby za ústavne neudržateľné, a to aj napriek signálom nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré ústavný súd popísal v predchádzajúcom odseku. Námietku založenú na vplyve dĺžky trvania trestného konania na odôvodnenosť sťažovateľovej väzby preto ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

20. Pokiaľ ide o námietku voči odôvodneniu napadnutého uznesenia, samotný sťažovateľ artikuluje nespokojnosť s kvalitou jeho dôvodov kritikou krajského súdu, ktorý „*iba odkázal vo svojom rozhodnutí na odôvodnenie uznesenia prvostupňovým súdom*“. Ústavný súd k tomu odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Z uvedeného dôvodu samotný fakt, že krajský súd v napadnutom uznesení dôvody uznesenia okresného súdu nezopakoval ani neprehĺbil, len na ne odkázal, nepredstavuje ľudsko-právny defekt vyžadujúci zásah ústavného súdu. Navyše, ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti, že dôvody jeho sťažnosti podanej podľa Trestného poriadku proti uzneseniu okresného súdu boli nielen mimoriadne stručné, ale aj formulované všeobecne, bez zvýraznenia detailných špecifik jeho kauzy, ktoré by boli spôsobilé podozrievavosť voči trvaniam väzby posilniť. Od napadnutého uznesenia krajského súdu za takýchto okolností nebolo dôvodné očakávať odpovede, po ktorých sťažovateľ volá.

21. V okolnostiach sťažovateľovej veci dokonca ústavný súd považuje za potrebné upozorniť, že dôvody väzby ktorejkoľvek osoby sú spravidla úzko späté s osobou páchatel'a a skutkom, pre ktorý je trestne stíhaný, čo do istej miery určuje aj ich stálosť. Preto práve v sťažovateľovej veci možno akceptovať, že krajský súd odkázal aj na dôvody svojho uznesenia zo 6. júla 2022, ktorým rozhodoval o skoršej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Časový odstup oboch týchto rozhodnutí predstavoval približne dva a pol mesiaca, čo nesignalizuje potenciál zásadnej zmeny takých dôvodov preventívnej väzby, akými sú recidíva v spojení so sklonom k páchaniu skutkov, pre ktoré je sťažovateľ obžalovaný, vyznačujúcich sa podľa obvinenia i obžaloby dlhodobosťou. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 627/2016). Preto je logické, že ak bol sťažovateľ vzatý do väzby preventívnej v dôsledku svojej kriminálnej minulosti, ako aj s ohľadom na dlhodobosť páchania skutku, pre ktorý je obžalovaný (od r. 2017 do októbra 2020), ide o dôvody vykazujúce stability ich relevancie.

22. Sumarizujúc zistenia a argumentáciu v predchádzajúcich dvoch odsekoch, ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je ústavne udržateľné a nevyžaduje prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Tzv. predstihová väzba sťažovateľa je podľa mienky ústavného súdu zo zdokumentovaných a krajským súdom popísaných dôkazov zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

23. Ústavný súd na dôvažok upozorňuje, že napätie medzi ústavnou udržateľnosťou väzby a pretrvávajúcim stavom právnej neistoty sťažovateľa vzhľadom na právoplatne neukončené trestné konanie vo veci samej bude s postupujúcim časom narastať. Preto je úlohou všeobecných súdov postupovať v ďalšom konaní v merite s dôsledným zreteľom na maximalizáciu naplnenia účelu základných práv a slobôd sťažovateľa a zároveň i účelu trestného konania.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku už rozhodovanie o ďalších požiadavkách formulovaných sťažovateľom v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia, náhrada trov konania) stratilo význam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu